

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117229439
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117229439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: H.. S. G., K.. XX. XX. XXXX, O. X. T.. Č.. X, O., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova ul. č. 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29. septembra 2020, č. k. 18C/74/2017 - 195, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu 9. 000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 7, § 9 ods. 1, 3, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 17 ods. 1 až 3, § 19 zák. č. 514/2003 Z. z. a vecne tým, že v konaní nebola žiadnym listinným dôkazom preukázaná existencia právneho titulu uplatneného nároku, ale ani výška nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v konaní uplatnil, a ani závažnosť vzniknutej ujmy, resp. závažnosť dôsledkov, keď žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho nárok odôvodňovali. Poukázal na to, že žalobca oprávnenosť svojho nároku, ktorý si uplatnil včas a v zákonom stanovenej lehote (žalobca si uplatnil nárok na predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu prokurátorov Okresnej prokuratúry Bratislava I, Q.. G. Č. U. X.. J. S.), odôvodnil tým, že dňa 06. 07. 2016 v čase o 18:50 hod. bol postupom podľa § 85 odsek 2 Trestného poriadku policajnou hliadkou pod volacím znakom Atlas 204 v zložení J. I. U. U. Š. obmedzený na osobnej slobode, v uzamknutej chodbe na prízemí budovy, ktorá je vo vlastníctve Slovenskej republiky a je v správe Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, Bratislava a ktorá je zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, S.. Ú.. O. - W. Q., pričom príslušníkmi Policajného zboru J. I., U. Š. U. J. R. bol pod hrozbou nasadenia pút a pripútania jeho osoby k lavici vyzvaný, aby zostal po celý čas zadržania sedieť v sediacej polohe na lavici umiestnenej v spojovacej chodbe budovy, keď o 20:30 hod. bol žalobca postupom podľa § 85 odsek 1 Trestného poriadku povereným príslušníkom Policajného zboru Q. V. po predchádzajúcom udelení telefonického súhlasu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I G.A. Č. obmedzený na osobnej slobode, pričom obmedzenie osobnej slobody žalobcu dňa 06. 07. 2016 po 20:30 hod. nastalo v uzamknutej chodbe na prízemí budovy s tým, že príslušníkmi Policajného zboru J. I., U. Š., J. R.X. U. Q. V. bol žalobca aj tu pod hrozbou nasadenia pút a pripútania jeho osoby k lavici vyzvaný, aby zostal po celý čas zadržania sedieť v sediacej polohe, a to na lavici umiestnenej v spojovacej chodbe budovy. Uviedol, že žalobca svoju žalobu ďalej odôvodnil tým, že jeho výsluch, ako zadržanej podozrivej osoby, sa konal v noci dňa 06. 07. 2016 v čase od 23:45 hod. do 07. 07. 2016, 00:30 hod. a výsluch žalobcu, ako obvinenej osoby, sa konal v skorých ranných hodinách dňa 07. 07. 2016 v čase od 06:20 hod. do 06:50 hod., z čoho vyplýva, že jeho zadržanie a

obmedzenie osobnej slobody nastalo dňa 06. 07. 2016 od 18:50 hod. do 07. 07. 2016 do 06:50 hod., t. j. jeho zadržanie a obmedzenie osobnej slobody s výnimkou výsluchov trvalo spolu 10 hodín a 45 minút, pričom za uvedený čas bol žalobca príslušníkmi Policajného zboru donútený zotrvať v sediacej polohe na lavici umiestnenej v spojovacej chodbe budovy pod hrozbou nasadenia pút a pripútania jeho osoby. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej poukázal na to, že žalobca tvrdil, že uvedeným postupom mu bola spôsobená škoda s poukazom na ustanovenie § 7 zákona č. 514/2003 Z. z., keď nesprávny úradný postup, za ktorý zodpovedá žalovaný, spočíva podľa žalobcu v tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I G. Č. porušil povinnosť uloženú mu § 26 odsek 1 písm. a), f) zákona č. 154/2001 (Z. z. pozn. odvolacieho súdu) o prokurátoroch, keďže predtým, ako dňa 06. 07. 2016 o 20:30 hod. prokurátor okresnej prokuratúry udelil telefonický súhlas poverenému príslušníkovi Policajného zboru na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody žalobcu nezisťoval, za akých podmienok a kde (v akej miestnosti) obmedzenie osobnej slobody žalobcu dňa 06. 07. 2016 v čase od 18:50 hod. do 20:30 hod. nastalo a či bol žalobca riadne poučený o právach zadržanej podozrivej osoby a akú formu a obsah malo toto poučenie a ani potom, ako dňa 06. 07. 2016 udelil telefonický súhlas poverenému príslušníkovi Policajného zboru na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody žalobcu v čase o 20:30 hod. nezisťoval, za akých podmienok a kde obmedzenie osobnej slobody žalobcu ďalej nastane (cela policajného zaistenia, chodba, sklad, kotolňa a pod.), pričom G. Č. mal v rámci výkonu svojej úradnej činnosti prokurátora okresnej prokuratúry pre trestné konanie vedomosť o tom, že obmedzenie osobnej slobody žalobcu nemôže byť v O. na W. T. Č.W. XX, t. j. na danom obvodnom oddelení vykonané v súlade s dohovorom, listinou, ústavou a zákonom predpokladaným spôsobom, a to umiestnením osoby žalobcu do cely policajného zaistenia, ako do miestnosti spĺňajúcej nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 92/2015 o celách policajného zaistenia z dôvodu, že na danom obvodnom oddelení Policajného zboru sa žiadna cela policajného zaistenia nenachádza. Uviedol, že nesprávny úradný postup, za ktorý žalovaný zodpovedá spočíva podľa žalobcu aj v tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I G. Č. porušil povinnosť uloženú mu § 26 odsek 1 písm. a), f) zákona č. 154/2001 (Z. z., pozn. odvolacieho súdu) o prokurátoroch, a to plniť povinnosti, ktoré mu vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov, zo zákonov a z ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov ohľadom ochrany ľudskej dôstojnosti, základných ľudských práv a slobôd, keďže dňa 06. 07. 2016 postupoval ako prokurátor okresnej prokuratúry svojvoľne a nebol oprávnený udeliť telefonický súhlas poverenému príslušníkovi Policajného zboru na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody žalobcu v čase od 20:30 hod. do 06:50 hod. z dôvodu, že osobná sloboda žalobcu bola už predtým obmedzená nezákonným spôsobom príslušníkmi PMJ Policajného zboru J. I. U. U. Š. v čase od 18:50 postupom podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že nesprávny úradný postup, za ktorý zodpovedá žalovaný podľa žalobcu spočíva aj v tom, že v súvislosti so zadržaním žalobcu orgánmi polície, prokurátor G. Č. nebol oprávnený udeliť telefonický súhlas poverenému príslušníkovi Policajného zboru Q. V. na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody žalobcu v čase od 20:30 do 06:50 hod., nakoľko u žalobcu, ako u podozrivej zadržanej osoby neboli splnené materiálne podmienky na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody, keďže v čase o 20:30 hod. a v procesnom štádiu konania nebol žalobca usvedčovaný ani len výpoveďami poškodených, ani svedkov s tým, že nesprávny úradný postup, za ktorý žalovaný zodpovedá, spočíva aj v tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I G. Č. (G. Č., pozn. odvolacieho súdu) udelil telefonický súhlas k zadržaniu žalobcu, hoci v danom prípade neexistovali skutočnosti, ktoré by zakladali existenciu väzobného dôvodu s poukazom stanovisko GP SR k aplikácii postupu podľa § 85 ods. 1, 2 Trestného poriadku, podľa ktorého pozbaviť podozrivú osobu osobnej slobody formou zadržania podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku môže výlučne policajt za predpokladu, že z jej konania a ďalších konkrétnych skutočností vyplývajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, avšak dôvody na obmedzenie osobnej slobody žalobcu zo žiadneho jeho konania nevyplývali, nebol agresívny, nebol pod vplyvom alkoholu a najmä nebol nikým prichytený na úteku alebo pri páchaní trestného činu, na policajné oddelenie sa dostavil dobrovoľne v úmysle podať trestné oznámenia pre napadnutie jeho osoby a osoby jeho kolegu dvomi revízormi a jedným členom SBS v dopravnom prostriedku v situácii, keď mal platný cestovný lístok, pričom členom PMJ Policajného zboru dňa 06. 07. 2016 v čase o 18:50 hod. bola známa totožnosť žalobcu z predloženého dokladu totožnosti, a o neexistencii dôvodov obmedzenia osobnej slobody žalobcu musel (mal by) mať G. Č. ako prokurátor trestného úseku okresnej prokuratúry dňa 06. 07. 2016 vedomosť, avšak tento neurobil vôbec nič, aby chránil ľudskú dôstojnosť a základné ľudské práva a slobody žalobcu a nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri žiadosti na obmedzenie osobnej slobody žalobcu napravil jeho prepustením zo zadržania, čo žalobca považoval za nesprávny (svojvoľný) úradný postup žalovaného. Uviedol, že nesprávny úradný postup, za ktorý zodpovedá žalovaný, spočíval podľa žalobcu ďalej v konaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava J. S.,

ktorá ako prokurátorka pre prípravné konanie už po obvinení osoby žalobcu pre prečin výtržníctva a po podaní sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia postupovala v prípravnom konaní svojvoľne, keď porušila povinnosť uloženú jej § 26 odsek 1 písm. a), f) zákona č. 154/2001 (Z. z., pozn. odvolacieho súdu) o prokurátoroch, a to plniť si povinnosti, ktoré jej vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, z ústavných zákonov, zo zákonov a z ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj povinnosť chrániť ľudskú dôstojnosť, základné ľudské práva a slobody, nezvýhodňovať a nepoškodzovať strany alebo účastníkov konania pre ich pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmysľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie, nakoľko táto nezistila žiadne porušenie Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a postup príslušníkov Policajného zboru bez bližšieho odôvodnenia označila ako zákonný a z vlastnej iniciatívy a ani po oboznámení sa so správou verejnej ochrankyne práv X. P. zo dňa 19. 01. 2017 pod č. 2254/2016/VOP (Verejný ochranca práv je podľa 151a Ústavy Slovenskej republiky ústavný orgán Slovenskej republiky) nezisťovala a za prokuratúru nekonala vo veci namietaného nezákonného postupu príslušníkov Policajného zboru v konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava I, odborom poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Staré Mesto - východ pod ČVS: ORP: 953/SMV-B1-2016 a ktorého sa dopustili voči osobe žalobcu, pričom jednotliví príslušníci Policajného zboru a prokurátor G. Č. ako podozriví zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa zostali aj disciplinárne alebo trestnoprávne neprešetrovaní. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súhlasil s argumentáciou žalovaného, že súdy v civilnom konaní nie sú oprávnené preskúmavať postup orgánov činných v trestnom konaní a zákonnosť ich rozhodnutí s tým, že orgánom dohľadu nad zákonnosťou trestného konania pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní je v zmysle trestného poriadku a zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre príslušný dozorujúci prokurátor, resp. jemu nadriadený prokurátor, ktorý je oprávnený preskúmať postup dozorujúceho prokurátora, pričom činnosť príslušníkov a orgánov policajného zboru podlieha taktiež dohľadu a kontrolnej právomoci nadriadených orgánov v pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, keď až na základe príslušnými subjektmi konštatovaného nesprávneho úradného postupu je možné v konaní o náhradu škody posúdiť, či uvedené konanie malo za následok vznik škody, za ktorú by bolo potrebné poskytnúť náhradu. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, nakoľko však ide o štát zastúpený orgánom verejnej moci, ktorý si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, z dôvodu efektívnosti a hospodárnosti konania žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), ďalej z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie, nakoľko nespĺňa kritériá zákonnosti a spravodlivosti, je vecne nesprávny, právny názor sudcu a výklad zákona je v rozpore s právnym poriadkom platným v Slovenskej republike, a rozsudok je zjavne svojvoľný a jeho odôvodnenie nie je založené ani na výsledkoch dokazovania. Namietol, že k vyhláseniu napadnutého rozsudku Okresný súd pristúpil bez toho, aby stranám sporu po vykonanom a ukončenom dokazovaní udelil možnosť predniesť ich záverečnú reč (zápisnica o pojednávaní zo dňa 08. septembra 2020), a to napriek tomu, že právo záverečnej reči je pre strany sporu nepochybne významným inštitútom procesného práva, pretože práve prednesom záverečných rečí môžu sporové strany naposledy v konaní pred prvostupňovým súdom vyjadriť svoj názor na prerokovávanú vec a najmä vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, prípadne ešte navrhnúť doplnenie dokazovania, a nakoľko mu bolo v konaní odňaté právo na záverečnú reč po vykonanom dokazovaní a pred vyhlásením rozsudku, Okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva v tom, že právna úprava vo vzťahu k náhrade ujmy za nesprávny úradný postup, na ktorú sa odvoláva Okresný súd, je nesprávne právne posúdená, nakoľko ustanovenie § 9 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. jednoznačne definuje, že konštatácia nadriadeného orgánu je síce potrebná, ale len pri posudzovaní nesprávneho úradného povereného príslušníka PZ (podľa Okresného súdu analogicky aj prokurátora), a to len vo vzťahu k nečinnosti urobiť úkon v stanovenej lehote a vo vzťahu k prietahom v konaní s tým, že podanou žalobou nenamietal ani nesprávny úradný postup prokurátora spočívajúci v nečinnosti urobiť úkon v stanovenej lehote,

a ani priesťahy prokurátora v konaní, a preto nebola potrebná konštatácia nadriadeného prokurátora o nesprávnom úradnom postupe prokurátorov Č. U. S., tak ako dôvodí Okresný súd. Poukázal na to, že predmetom konania pred Okresným súdom bola náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom prokurátorov, o. i. aj nesprávnym úradným postupom prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I G. Č.U. v tom, že tento ako službukonajúci prokurátor potom, čo bol dňa 06. júla 2016 v čase o 20:30 hod. telefonicky oboznámený povereným príslušníkom PZ o tom, že ho prevzal do zadržania a obmedzil mu osobnú slobodu, ako službukonajúci prokurátor, ktorý bol povinný garantovať a dohliadať na zákonnosť vedenia trestného konania a všetkých jeho úkonov, jednak neskúmal, v akých podmienkach obmedzenie osobnej slobody nastane a jednak, že o tejto komunikácii s poverenými príslušníkom PZ nespísal záznam prokurátora, hoci mu to ukladali aj v tom čase platné interné podzákonné služobné predpisy prokurátorov, napr. usmernenie námestníčky trestného odboru Generálnej prokuratúry SR pod č. IV/1 Spr 132/14/100-14 zo dňa 30. januára 2015 (listinný dôkaz, ktorý doložil do súdneho spisu dňa 03. septembra 2020) s tým, že ak by prokurátor G. Č. postupoval zákonným a euro a ústavne konformným spôsobom, bol by dňa 06. júla 2016 v čase o 20:30 hod. v rámci telefonického rozhovoru s povereným príslušníkom PZ Q. V., alebo iným spôsobom, zisťoval, či bola jeho osobná sloboda obmedzená zákonným spôsobom, t. j. v cele policajného zaistenia, a pre prípad, ak by zistil, že nebola, bol ako prokurátor povinný udeliť poverenému príslušníkovi PZ o tom záväzný pokyn, čo neurobil a práve týmto jeho (ne)konaním nastal nesprávny úradný postup, obmedzenie jeho osobnej slobody v nelegálnom priestore a s tým spojený vznik ujmy, za ktorý zodpovedá žalovaný. Uviedol, že nerozumie tomu, čo je Okresnému súdu na tom nezrozumiteľné, nakoľko z povahy veci je zrejmé, že sa jedná o pomerne právne a skutkovo jednoduchú vec v otázke zavinenia, nakoľko je to prokurátor, ako štátom delegovaná osoba, ktorý je v zmysle § 2 zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry, povinný sa výkonom svojej funkcie podieľať na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu, a preto bol prokurátor G. Č. zo zákona a titulom svojej funkcie povinný, pod hrozbou disciplinárnej a trestnej zodpovednosti, dohliadať na zákonnosť v prípravnom konaní počas služobnej pohotovosti dňa 06. júla 2016 a aj prijímať opatrenia na to, aby konanie štátu, teda konanie policajtov a povereného príslušníka PZ daného Obvodného oddelenia PZ voči nemu, bolo v súlade s ústavou, zákonmi a medzinárodnými dohovormi. Za scestnú, hanebnú, účelovú označil žalobca argumentáciu žalovaného na pojednávaní dňa 08. septembra 2020, že v rámci dozoru prokurátora osobne vykonáva dohľad aj v zdravotníckych zariadeniach a v miestach, kde sa vykonáva ochranné a ústavné liečenie a kde sú liečené osoby trpiace duševnou poruchou a keď táto zistí, že sú na nich „hodené siete“, avšak ona nemôže s tým nič ako prokurátorka urobiť, lebo je to zodpovednosť lekárov, nakoľko takéto konanie prokurátora je nepochybne protiprávne (zvukový záznam z pojednávania zo dňa 08. septembra 2020), z dôvodu ktorého aj od toho odvodený argument žalovaného a jeho obrana o neexistencii právneho titulu žaloby, t. j. že prokurátor nenesie zodpovednosť pre prípad, ak policajti dlhodobo obmedzí osobnú slobodu zadržanej osoby v priestore, ktorý nie je celou policajného zaistenia a ktorý je nelegálny, je právne neudržateľný, o. i. aj z toho dôvodu, že sú to potom práve policajti, ktorí sa pri námietkach či sťažnostiach voči ich postupu v praxi odvolávajú na to, že prokurátor ich konanie neoznačil za nezákonné a vytkol súdu prvej inštancie, že ani on, ani žalovaný nevysvetlil, ktorý orgán štátu v rámci nezákonného postupu policajtov pri nezákonnom spôsobe obmedzovania osobnej slobody osôb (mimo celu policajného zasietenia /zrejme zaistenia, pozn. odvolacieho súdu/) má označovať ich postup za nezákonný. Namietol, že napadnutý rozsudok bližšie neobjasnil, na základe akej právnej úpravy je (bolo) vôbec možné požiadať o preskúmanie postupu prokurátora v trestnom konaní jeho nadriadeným prokurátorom s tým, že opomenul, že od 01. januára 2016 je účinný zákon č. 401/2015 Z. z., ktorým sa zásadným spôsobom novelizoval zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a touto novelizáciou sa nanovo upravil postup pri vybavovaní podnetov na prokuratúre, keď vylúčil možnosť preskúmať zákonnosť konania prokurátora v trestnom konaní jeho nadriadeným prokurátorom podnetom a ani sťažnosťou, z dôvodu ktorého nemohol v čase po 06. júli 2016 (pozn. deň nezákonného spôsobu obmedzenia jeho osobnej slobody) požiadať nadriadeného prokurátora, aby preskúmal zákonnosť postupu službukonajúceho prokurátora G. Č. v trestnom konaní zo dňa 06. júla 2016. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho žalobu zamietol na jednej strane z dôvodu, že nebol konštatovaný nesprávny úradný postup nadriadeným prokurátorom, na druhej strane Okresný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol právny rámec, na základe ktorého bolo vôbec možné, aby nadriadený prokurátor v čase od 01. januára 2016 bol oprávnený preskúmať postup podriadeného prokurátora zo dňa 06. júla 2016 vo vzťahu k jeho možnému nesprávnemu úradnému postupu, čím je rozhodnutie Okresného súdu nepreskúmateľné s tým, že zákonný prostriedok nápravy podaním sťažnosti na postup prokurátora využiť nemohol, nakoľko žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku je možné podať len v rámci prípravného konania

a uvedenú žiadosť podal a prokurátorka S. označila postup policajtov obmedzením osobnej slobody v dňoch 06. júla a 07. júla 2016 mimo celu policajného zaistenia dokonca za zákonný. Namietol, že Okresný súd nesprávne právne posúdil aj to, že návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní (uznesenie o vznesení obvinenia), ktorý podal dňa 05. októbra 2016, sa týkal postupu prokurátorov v trestnom konaní vo vzťahu k posudzovanému nesprávnemu úradnému postupu a týkal sa uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 07. júla 2016, avšak nesprávny úradný postup prokurátora G. Č., ktorý namieta v žalobe, nastal dňa 06. júla 2016 v čase o 20:30 hod., a teda ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, a preto ani generálny prokurátor nemohol žiadnym spôsobom vo svojom upovedomení zo dňa 03. januára 2017 pod č. IV Pz 369/16/1000 - 11 posudzovať zákonnosť alebo nezákonnosť v postupe prokurátora G. Č., ku ktorému prišlo ešte v čase pred vznesením obvinenia, o čom všetkom mal Okresný súd vedomosť z obsahu súdneho spisu. Uviedol, že ak aj v upovedomení generálnej prokuratúry zo dňa 03. januára 2017 bolo konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v čase jeho vydania vecne aj formálne správne, na uvedenom nemení nič skutočnosť, že predmetom žaloby je nesprávny úradný postup prokurátora G. Č., ktorý nastal v čase ešte pred vydaním uznesenia a vznesením obvinenia. K tvrdeniu súdu prvej inštancie vo vzťahu k nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že vznik ujmy a jej výšku Okresnému súdu preukázal s tým, že nie je na mieste zo strany zákonnej sudkyne X.. G. Z. bagatelizovať alebo inak zľahčovať skutočnosť vo vzťahu k tvrdenej a preukazovanej nemajetkovej ujme a poukázal na to, že na pojednávaní dňa 08. septembra 2020 vypovedal uplatnením zásady ústnosti v konaní pred súdom tým spôsobom, že obmedzenie jeho osobnej slobody bolo vykonané ponižujúcim spôsobom a bližšie aj uviedol, v čom ponižujúci spôsob vnímal a zároveň odpovedal na položené otázky s tým, že odňatie zdravotnej pomôcky a ponechanie jeho osoby počas obmedzenia osobnej slobody niekoľko hodín v nelegálnom priestore, počas noci a bez možnosti uložiť sa k odpočinku, je neľudským zaobchádzaním, keď judikatúra všeobecných súdov, Ústavného súdu a aj Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne ustálila, že odopieranie odpočinku počas noci zadržaným osobám, je neprimeraným zásahom do osobnostných práv zadržanej osoby vo vzťahu ku štátom sledovanému cieľu, ktorým je objasnenie okolností spáchania trestného činu a zistenie páchatel'a orgánmi činnými v trestnom konaní. Uviedol, že nemožnosť použitia toalety bez dozoru a dohľadu policajta je ponižujúcim zaobchádzaním, pričom v súvislosti so spôsobom jeho zadržania má zdravotné následky, a preto nie je zrejmé, prečo Okresný súd uvádza, že vznik ujmy nepreukázal, pretože ak mal pochybnosti, mohol si vyžiadať jeho zdravotné záznamy a posúdiť ich vo vzťahu k tvrdenej nemajetkovej ujme, čo Okresný súd neurobil, z dôvodu ktorého nie je jeho tvrdenie, že vznik ujmy a jej výšku nepreukázal, založené na výsledkoch dokazovania. Nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie odmietol vyhodnotiť a analyzovať rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. júla 2020, č. 2To 34/2020, ktorým bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok sa nestal, vo vzťahu k uplatnenému nároku tvrdiac, že na predmet sporu nemal žiadny vplyv, nakoľko tento sa preukázateľne týka trestného konania a na základe právoplatného rozsudku trestného súdu sa zastavilo trestné konanie vedené voči nemu, keďže sa skutok nestal, čím aj všetky úkony trestného konania vykonané voči nemu, vrátane obmedzenia jeho osobnej slobody v dňoch 06. a 07. júla 2016 boli nedôvodné a uznesenie o vznesení obvinenia a upovedomenie o vybavení návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, sú nezákonné z dôvodu, lebo trestné konanie nemalo byť vôbec vedené. Uviedol, že aj keď predmetom tohto konania nebolo posudzovanie jeho nároku na vznik ujmy titulom nezákonnosti vedenia trestného konania, predsa len, ak trestné konanie nemalo byť vôbec vedené z dôvodu, že skutok sa nestal, o to viac ako ujmu pociťuje to, že nielen že jeho osobná sloboda bola obmedzená, ale že bola obmedzená nezákonným spôsobom, v nelegálnom priestore, mimo celu policajného zaistenia, čo je predmetom sporu vo vzťahu k zavineniu prokurátora a vznikom jeho ujmy titulom jeho nesprávneho úradného postupu. Poukázal na to, že aj dôkaz, ktorý predložil dňa 03. 09. 2020, teda usmernenie námestníčky trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2015 pod č. IV/1 Spr 132/14/1000 - 14, je relevantný dôkaz vo vzťahu k predmetu konania, keďže uvedeným usmernením boli všetci prokurátori vykonávajúci dozor v rámci prípravného konania, t. j. vrátane prokurátora G. Č. P.ňa 06. júla 2016 v čase o 20:30 hod., povinní spísať o komunikácii s policajtom záznam a uviesť v ňom, či dali súhlas k obmedzeniu osobnej slobody a kde obmedzenie osobnej slobody zadržanej osoby nastane, pričom žalovaný nepredložil žiadnu listinu, z ktorej by bolo možné vyhodnotiť, že takýto záznam prokurátor G. Č. spísal (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 12. 2001, sp. zn. I. ÚS 59/00, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo/125/2019, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. októbra 2015 sp. zn. 8 Cdo 289/2014, rozsudok Krajského súdu Bratislava z 25. septembra 2013, sp. zn. 11Co/2/2013, rozsudok ESLP zo dňa 28. septembra 2015 vo veci O. proti Belgicku, rozsudok ESLP zo dňa 25. júla 2013 vo veci S. proti Českej republike a ďalšie).

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K námietke žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez toho, aby stranám sporu po vykonanom a ukončenom dokazovaní udelil možnosť predniesť ich záverečnú reč (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) žalovaný uviedol, že pojednávanie konané dňa 08. 09. 2020 bolo nariadené potom, ako sa podaním zo dňa 24. 05. 2018 vyjadril k žalobe, ku ktorému sa následne vyjadril žalobca podaním zo dňa 10. 07. 2019 a opäť on podaním zo dňa 20. 01. 2020, keď na pojednávaní konanom dňa 08. 09. 2020 zákonná sudkyňa uviedla s poukazom na ust. § 171 ods. 1 C. s. p. pred otvorením pojednávania predbežné právne posúdenie veci, avšak žalobca ani nechcel počuť predbežný názor súdu na vec a rovno chcel, aby otvoril pojednávanie (5. minúta a 30. sekunda a nasl. zvukovej nahrávky z pojednávania konaného dňa 08. 09. 2020), i keď vypočutie tohto predbežného posúdenia veci mohlo žalobcovi len pomôcť, v akom smere by mal ďalej v konaní postupovať ohľadom predkladania návrhov na dokazovanie. Poukázal na to, že v rámci oboznámenia s predbežným posúdením veci zákonná sudkyňa zúčastnené strany oboznámila s tým, že jej chýba právny základ nároku, keď podľa podanej žaloby je náhrada škody založená na nesprávnom úradnom postupe prokurátora a prokurátorky Okresnej prokurátorky Bratislava I a mal spočívať v tom, že dozorujúci prokurátor neodstránil nezákonnosť postupu policajtov pri obmedzovaní osobnej slobody žalobcu s tým, že postup policajtov bol preskúmaný prokurátorom a postup prokurátora, ktorý vykonáva dozor nad prípravným konaním, bol preskúmaný nadriadenými zložkami prokuratúry, pričom zákonná sudkyňa v tejto súvislosti uviedla, že žalobca súdu predložil stanovisko Krajskej prokuratúry Bratislava a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, avšak ani z jedného nevyplýva, že by bol zistený nezákonný postup prokurátorov alebo policajtov. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom konania nie je nesprávny úradný postup policajtov ale namietaný nesprávny úradný postup prokurátorov. Uviedol, že po otvorení pojednávania a po prednese žaloby, sa k nej vyjadril, aj s ohľadom na už známu argumentáciu žalobcu a jeho tvrdenia uvedené v rámci prípravy pojednávania, následne sa vyjadril žalobca, resp. jeho zástupca a potom súd pristúpil k výsluchu žalobcu, ktorému na záver položil jeho zástupca otázky a na otázku zákonnej sudkyne, či žalobca trvá na ďalších návrhoch na doplnenie dokazovania, napr. na vypočutí prokurátorov, uviedol, že si myslí, že všetko je v spise a súdny človek zo života si urobí obraz, pričom nemal žiadne pripomienky ani k obsahu oboznámeného spisu. Poukázal na skutočnosť, že záverečnou rečou nie je len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne, nakoľko za záverečnú reč možno aj bez tohto formálneho označenia považovať aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, pričom súd vytvoril žalobcovi, resp. jeho zástupcovi možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť žaloby a ten sa vyjadril v tom zmysle, že všetko už bolo povedané a všetko je obsiahnuté v súdnom spise, pričom súdny človek si o tom urobí svoj obraz, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie žalobcovi neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. K námietke žalobcu (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), že žiadne ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (t. j. ani z ust. § 9 ods. 3 cit. zákona) nestanovuje žiadnu podmienku na to, aby pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu orgánom verejnej moci v konaní pred súdom a ktorý spočíva v inom zavinení, ako je nečinnosť alebo prietahy v konaní orgánu verejnej moci (pozn. vrátane vyšetrovateľa Policajného zboru alebo prokurátora), by bolo a je nutné nesprávny úradný postup konštatovať jeho nadriadeným orgánom, žalovaný zdôraznil, že všeobecný súd nie je v rámci civilného konania oprávnený zasahovať do trestného konania spôsobom, že by postup orgánov činných v trestnom konaní samostatne podrobil prieskumu z hľadiska zákonnosti, nakoľko dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, resp. jemu nadriadení prokurátori, ktorí sú oprávnení preskúmať postup dozorujúceho, resp. aj službukonajúceho prokurátora a v prípade zistenia pochybenia pri postupe prokurátora sú povinní prijať jednoznačný záver o zistených pochybeniach a vyvolať z neho plynúce následky. Poukázal na to, že v prejednávanom prípade záver o nesprávnom úradnom postupe nebol konštatovaný príslušnými orgánmi, pričom samotné konanie vrátane postupu dozorujúcej prokurátorky X. J. S. a službukonajúceho prokurátora Q. G. Č. bolo podrobené prieskumu nadriadených prokurátorov na viacerých úrovniach prokuratúry, na čo v konaní poukazoval a s čím sa aj stotožnil súd prvej inštancie, pričom žalobca v konaní nepredložil žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali, že v trestnom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu zo strany dozorujúcej prokurátorky alebo službukonajúceho prokurátora a k vzniku škody v príčinnej súvislosti s preukázaným nesprávnym úradným postupom, a preto ak príslušné orgány neskonštatovali nesprávny úradný postup vo vzťahu k

postupu dozorujúcej prokurátorky X.. J. S. a službukonajúceho prokurátora Q.. G. Č. v rámci trestného konania, nemôže tak urobiť civilný súd v rámci civilného konania, a to ani ako predbežnú otázku. K odvolaciemu dôvodu, ktorý si žalobca uplatnil podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., žalovaný uviedol, že žalobca podal žalobu na tom skutkovom a právnom základe, že konaním konkrétnych policajtov došlo k porušeniu jeho základných ľudských práv, keď v súvislosti s jeho nezákonným zadržaním, nebol umiestnený do cely predbežného zaistenia, ale čas trávil na chodbe policajného oddelenia, pričom mal byť zo strany policajtov podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu, a preto podľa tvrdenia žalobcu, majú za toto konanie policajných zločiek niesť zodpovednosť službukonajúci prokurátor Q.. G. Č.U. a dozorujúca prokurátorka X.. J. S. z dôvodu nedostatočného dozoru nad konaním policajtov, keď žalobca konkrétne tvrdí, že to bol práve prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I, Q.. G. Č., ktorý bol povinný vykonávať riadny dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní s tým, že je neprípustné, aby osoby pozbavené na osobnej slobode, boli ponechávané zatvorené v nelegálnych priestoroch, ktoré nie sú celami policajného zaistenia, žalovaný opäť namietol, že umiestňovanie osôb do ciel policajného zaistenia alebo do tzv. vyhradených alebo určených priestorov, ktorých zriadenie a režim je upravený osobitnými právnymi predpismi, je povinnosťou príslušníkov Policajného zboru spadajúcou pod zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, ktorého dodržiavanie je v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pričom činnosť príslušníkov Policajného zboru taktiež podlieha dohľadu a kontrolnej činnosti nadriadených orgánov v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Zdôraznil, že nemožno stotožňovať výkon dozoru nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní s dozorom nad dodržiavaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby, ktorých osobná sloboda bola obmedzená, keď z ust. § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vyplýva, že prokurátor dozerá na to, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia, boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Poukázal na ust. § 42 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. s tým, že policajt je oprávnený osobu zaistenú podľa § 19 umiestniť do cely policajného zaistenia zriadenej na tento účel na útvare Policajného zboru, čo znamená, že príslušný prokurátor, ktorým je prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III, a nie Q.. G. Č. U. U. X.. J. S., vykonáva dozor v zriadených celách policajného zaistenia a nie na chodbách policajných staníc, pričom dozorujúci, a ani službukonajúci prokurátor pri udelení predchádzajúceho súhlasu na zadržanie podozrivej osoby podľa ust. § 85 ods. 1 Trestného poriadku, a ani oznámení zadržania podľa ust. § 85 ods. 3 Trestného poriadku, nerozhoduje o tom a ani neurčuje, či, resp. do akej cely policajného zaistenia má byť zadržaná osoba umiestnená. Uviedol, že v pôsobnosti prokurátora nie je ani skúmanie materiálno-technických podmienok pre samotnú realizáciu zadržania a obmedzenia osobnej slobody a prokurátor a ani žiadna organizačná zložka prokuratúry v Slovenskej republike nemôže niesť zodpovednosť za uvedené, keďže zriaďovanie ciel policajného zaistenia a umiestňovanie zadržaných osôb alebo osôb obmedzených na osobnej slobode je výhradne v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a preto nie je možné akceptovať argumentáciu, že službukonajúci prokurátor nedostatočne vykonával dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie opomenul, že od 01. 01. 2016 je účinný zákon č. 401/2015 Z. z., ktorým sa zásadným spôsobom novelizoval zákon č. 153/2001 Z. z. a touto novelizáciou sa nanovo upravil postup pri vybavovaní podnetov na prokuratúre a ktorý vylúčil možnosť preskúmať zákonnosť konania prokurátora v trestnom konaní jeho nadriadeným prokurátorom, a to podnetom a ani sťažnosťou a k tvrdeniu, že v čase po 06. 07. 2016 nemohol požiadať nadriadeného prokurátora, aby preskúmal zákonnosť postupu službukonajúceho prokurátora G. Č. v trestnom konaní zo dňa 06. júla 2016, žalovaný uviedol, že podľa ust. § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prieťahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní, pričom policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť a prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť (§ 1 ods. 1, § 363 ods. 1, § 366 ods. 1 Trestného poriadku), pričom žalobca mal aj po 01. 01. 2016 právne prostriedky, ktorými sa mohol domáhať preskúmania postupu policajta, ako aj prokurátora a ktoré aj využil. V súvislosti s argumentáciou žalobcu ohľadom preskúmania právoplatného rozhodnutia prokurátora alebo policajta podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku žalovaný zdôraznil, že v rámci tohto preskúmania sa nepreskúma „len“ vydané rozhodnutie, ale aj postup policajta pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia ako aj postup prokurátora, ktorý predchádzal ním vydanému uzneseniu s tým, že tento postup bol pritom riadne preskúmaný aj v posudzovanom

prípade, pričom neboli zistené žiadne porušenia zákona. K tvrdeniu žalobcu, že vznik ujmy a jej výšku súdu preukázal, žalovaný s poukazom na koncepciu koncentrácie konania a na ust. § 132 ods. 1, 3, § 149, § 153 ods. 1, 2 C. s. p. uviedol, že skutkové tvrdenie o tom, že v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom vznikla žalobcovi nemajetková ujma v konkrétnej výške a predloženie dôkazov, ktorými jej vznik a výšku preukazuje, je nesporne prostriedkom procesného útoku, pričom dôkazy preukazujúce vznik a výšku nemajetkovej ujmy, ktorej zaplatenia sa žalobca v predmetnom konaní domáhal, mali byť riadne špecifikované a priložené už v samotnej žalobe. Poukázal na skutočnosť, že už v rámci prípravy pojednávania vo svojich vyjadreniach namietal, že žalobca nepreukázal vznik a ani výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy s tým, že žaloba neobsahuje také relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali právny záver, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je uplatnený v súlade s ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., keď okrem toho, že dôvody uvádzané žalobcom nepreukazovali vznik nemajetkovej ujmy, zo žaloby a ani z nasledovných vyjadrení sa nedalo zistiť, akým spôsobom a na základe čoho žalobca dospel k záveru, že mu nemajetková ujma vznikla práve v sume 9. 000 eur, pričom žalobca nemajetkovú ujmu len tvrdil a ničím nepreukázal a napriek tomu, že žalobca o týchto námietkach žalovaného preukázateľne vedel, v konaní okrem svojich subjektívnych pocitov, nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy preukazoval. Zdôraznil, že dôkazné bremeno v spore znáša žalobca s tým, že v súlade s § 181 ods. 1 C. s. p. mal na prvom pojednávaní vo veci predniesť podstatný obsah žaloby, a to súčasne s vyjadrením sa k jeho námietkam k podanej žalobe, tak ako ich uviedol k žalobe a v nasledujúcom vyjadrení, z čoho vyplýva, že žalobcovi bolo jeho stanovisko známe, t. j., že rozporoval vznik a výšku žalobou uplatňovanej nemajetkovej ujmy ako aj príčinnú súvislosť medzi touto ujmovou a namietaným nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že bolo povinnosťou žalobcu byť pripravený a najneskôr na pojednávaní vo veci dňa 08. 09. 2020 sa k uvedeným námietkam vyjadriť a predložiť, resp. navrhnúť dôkazy, ktoré tieto tvrdenia vyvrátia, avšak právny zástupca žalobcu tak neurobil a navrhol len vypočutie žalobcu, ktorý v rámci vypočutia „len“ niečo tvrdil bez toho, aby tieto svoje tvrdenia aj preukázal. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovi nič nebránilo vysporiadať sa s jeho námietkami, ktoré mu boli známe a za účelom ich vyvrátenia predložiť relevantné dôkazy, resp. navrhnúť ich vykonanie, nakoľko tak neurobil, nemožno dospieť k inému záveru, ako k takému, že neuniesol dôkazné bremeno.

4.

Žalobca v podaní zo dňa 11. 02. 2021, ktorým reagoval na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s názorom, že mu nebolo odňaté právo na zhrnutie návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci po skončení dokazovania, nakoľko po otvorení pojednávania predniesli obaja zástupcovia strán sporu svoje stanoviská a prezentovali svoj názor na skutkovú a právnu stránku veci, následne bolo Okresným súdom na pojednávaní vykonané dokazovanie spočívajúce v oboznámení sa s listinami a ich čítaním založenými do súdneho spisu na pojednávaní dňa 08. 09. 2020 a bol vykonaný aj dôkazný prostriedok, jeho výsluch, pričom v ďalšom bolo uznesením Okresného súdu dokazovanie ukončené s tým, že vyjadrenia strán sporu na pojednávaní v rámci prednesu žaloby a vyjadrenia k žalobe nemožno považovať za akúsi, podľa žalovaného, neformálnu záverečnú reč. Uviedol, že až potom, ako je dokazovanie pred súdom vyhlásením uznesenia ukončené, majú strany sporu využiť svoje právo predniesť svoj záverečný návrh a to práve s poukazom na vykonané dokazovanie, ktoré ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní, po otvorení pojednávania, po prednese žaloby a vyjadrenia žalovaného k nej, jednoznačne pred Okresným súdom vykonávané bolo, išlo o jeho výsluch, ale aj o oboznámenie sa Okresného súdu s listinou „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku“, ktorá podľa vyjadrenia zákonnej sudkyne X. Z. v úvode pojednávania ako „predbežný právny názor“, údajne mala v súdnom spise absentovať, čím táto v úvode pojednávania odôvodnila predbežný právny názor na neopodstatnenosť podanej žaloby, po otvorení pojednávania teda deklarovala, že nebola dostatočne oboznámená s obsahom súdneho spisu, ak teda podľa jej názoru v ňom mala absentovať listina „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku.“, a preto bolo od počiatku zrejmé, ako a v koho prospech táto rozhodne. Namietol, že súd v rámci konania o náhradu škody neposudzuje úkony orgánov činných v trestnom konaní čo do otázky spáchania skutku a viny, aj keď takto postavený právny názor žalovaného je akousi jeho všeobecnou mantrou, ktorú prezentuje v takmer každom civilnom konaní o náhradu škody v snahe zbaviť sa zodpovednosti za nesprávny úradný postup prokurátora v trestnom konaní, keď v posudzovanom prípade nebolo potrebné vychádzať a prijať záver o nesprávnom úradnom postupe prokurátorky X. S. a prokurátora Q. Č. ich nadriadeným orgánom, či vôbec ich postup podrobiť prieskumu nadriadenými prokurátormi, nakoľko žiadny platný právny predpis, a teda ani žiadne ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na žalobou vymedzený nesprávny úradný postup mu takúto povinnosť preukázať v civilnom konaní neukladá, pretože v posudzovanom prípade sa nejedná o zodpovednosť za nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch alebo v

nečinnosti zo strany prokurátorov, kedy je podľa platnej právnej úpravy potrebné, aby prieskumy alebo nečinnosť prokurátora konštatoval jeho nadriadený prokurátor, z dôvodu ktorého svoj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. preukázal a nesúhlasil s názorom žalovaného. Namietol, že súd prvej inštancie vyložil a aplikoval zákonný predpis (zák. č. 514/2003 Z. z.) v rozpore s účelom jeho základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov, nakoľko v konaní aplikoval taký výklad ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. a spôsobom, ktorý je v rozpore s podstatou a zmyslom uvedeného zákona. Opätovne poukázal na to, že prokurátor Q.. Č. dňa 06. júla 2016 potom, ako bol v čase o 20:30 hod. telefonicky kontaktovaný povereným príslušníkom PZ H.. V., jednak o tejto komunikácii pravdepodobne nespísal záznam prokurátora, hoci mu to ukladali aj v tom čase platné interné podzákonné služobné predpisy prokurátorov, napr. usmernenie námestníčky trestného odboru Generálnej prokuratúry SR pod č. IV/1 Spr 132/14/100-14 zo dňa 30. januára 2015, ale ani nezisťoval a neskúmal, či sú vôbec splnené formálne a materiálne podmienky na zadržanie a obmedzenie jeho osobnej slobody, čo malo za následok, že ani neskúmal a nezisťoval, v akých podmienkach (kde) obmedzenie jeho osobnej slobody nastane, pričom týmto nesprávnym postupom prokurátor Q.. Č. U. zapríčinil, že jeho osobná sloboda bola obmedzená ústavne a dohovorom odporujúcim spôsobom tak, ako to konštatoval aj nezávislý ústavný orgán - Verejná ochrankyňa práv v upovedomení zo dňa 19. januára 2017, ktoré Okresný súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Za nepochopiteľné žalobca označil to, že službukonajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I Q.. Č. dňa 06. júla 2016 v čase o 20:30 hod. neskúmal, či vôbec boli splnené materiálne a hmotnoprávne podmienky na jeho zadržanie a na obmedzenie osobnej slobody, nakoľko titulom štátom mu zverenej funkcie bol povinný poverenému príslušníkovi PZ udeliť na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody súhlas, pričom ak práve žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že menovaný prokurátor súhlas policajtom neudelil, ale že bol o obmedzení jeho osobnej slobody policajtom „len telefonicky informovaný“, niet sa tu viac o čom baviť, lebo nesprávny úradný postup potvrdil sám zástupca žalovaného a Okresný súd bol povinný z tohto vyjadrenia vychádzať. Uviedol, že ak prokurátor Q.. Č. súhlas s väzbou (obmedzením osobnej slobody) poverenému príslušníkovi PZ podľa žalovaného vôbec neudelil, logicky bol potom uvedený prokurátor povinný v čase o 20:30 hod. nariadiť policajtom prepustiť ho ihneď na slobodu (pretože z telefonického komunikácie s policajtom mal vedomosť o obmedzení jeho osobnej slobody), čo neurobil. Poukázal na to, že súdu prvej inštancie predložil v rámci dokazovania Príkaz o prepustení na slobodu zo dňa 07. júla 2016, ktorým prokurátor Q.. Č. (pozn. po vykonaní procesných úkonov) nariadiť policajtom jeho prepustenie zo zadržania, z čoho tiež logicky možno usudzovať, že predtým súhlas na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody policajtom uvedený prokurátor udelil (prečo by potom inak policajt V. telefonicky v čase o 20:30 vôbec kontaktoval prokurátora Č.). Poukázal na to, že nesprávny úradný postup prokurátora Q.. Č. mal uňho závažný následok, lebo v príčinnej súvislosti s jeho (ne)konaním, prišlo k svojvoľnému a nezákonnému postupu príslušníkov PZ voči nemu, a to k obmedzeniu osobnej slobody ústavne a medzinárodným dohovorom odporujúcim spôsobom, mimo celú policajného zaistenia, čo skonštatoval nezávislý ústavný orgán, Verejná ochrankyňa práv. Poukázal na to, že sa žalovaný snaží opätovne účelovo zbaviť svojej zodpovednosti za škodu, ktorá mu bola spôsobená, ak tvrdí, že umiestňovanie osôb do tzv. vyhradených alebo určených priestorov, ktorých zriadenie a režim je upravený osobitnými právnymi predpismi, je povinnosťou príslušníkov PZ, avšak žiadny právny predpis platný k 06. júlu 2016 pojem „vyhradené“ alebo „určené“ priestory bližšie nedefinoval a neupravoval, a preto nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré poverená prokurátorka X.. W. v súdnom konaní konajúca za žalovaného uvádza, že „režim vyhradených alebo určených priestorov“ je upravený osobitnými právnymi predpismi a namietol, že žalovaný naďalej opomína, že nemal vytvorenú žiadnu reálnu možnosť brániť sa obmedzeniu svojej osobnej slobody dňa 06. júla 2016 a že práve službukonajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I Q.. Č. nekonal tým spôsobom, aby predchádzal protiprávnemu konaniu príslušníkov PZ, ako orgán verejnej moci, a aby ho zamedzil prokurátorským opatrením (zákazom, príkazom alebo opatrením), hoci v čase o 20:30 hod. bol policajtom V. práve za účelom obmedzenia jeho osobnej slobody telefonicky kontaktovaný. Žalobca zopakoval svoju argumentáciu z odvolania týkajúcu sa zodpovednosti príslušných orgánov za umiestnenie zaistených osôb do tzv. vyhradených alebo určených priestorov, opätovne poukázal na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 343 z 25. mája 2010 k správe o posudzovaní Druhej periodickej správy SR podľa Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu pred Výborom proti mučeniu (CAT), a preto považuje odvolací za nevhodné ju duplicitne uvádzať. Uviedol, že ako zadržaná a nezákonným spôsobom (mimo celú policajného zaistenia) na slobode pozbavená osoba bola policajtmí umiestnená do nelegálnych priestorov a tento postup policajtov zostal v ďalšom, napriek podaniu trestného oznámenia, OČTK (konkrétne prokurátorkou S.) neprešetrený a tento nezákonný

protiprávny stav trvá naďalej z dôvodu, že jeho trestné oznámenie nie je doposiaľ prokuratúrou vybavené s tým, že nesprávny úradný postup prokuratorky Okresnej prokuratúry Bratislava I X.. S. (viď článok III. bod 4. žaloby) bol v konaní preukázaný a nebolo potrebné, aby bol konštatovaný akýmsi jej nadriadeným orgánom. Poukázal na to, že uvedená prokuratorka jeho trestné oznámenie zo dňa 24. augusta 2017 svojvoľne a bez zákonného dôvodu postúpila na akési „prejednanie“ Okresnému súdu Bratislava I k sp. zn. 1T/17/2017, pričom týmto svojim (ne)konaním zapríčinila to, že doposiaľ nebolo postupom podľa Trestného poriadku OČTK o ňom rozhodnuté a ani o námietke zaujatosti, ktorú voči nej vzniesol, čím porušila nielen Trestný poriadok, ale aj zákon o prokuratúre a zákon o prokurátoroch a najmä článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaväzuje prokuratúru, že ako štátny orgán, môže konať iba na základe zákona a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, čiže v ďalšom viesť diskusie o preukazovaní vzniku nesprávneho úradného postupu nebolo na mieste. Uviedol, že prokuratorka S. mala vedomosť o tom, že dňa 24. augusta 2017 podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a že súd v konaní pod sp. zn. 1T/17/2017 koná len o obžalobe prokurátora pre prečin výtržníctva, čiže logicky toto trestné oznámenie ani nemohol súd „vybaviť“ a ak by sa prijal záver o tom, že uvedený nesprávny postup nemá vnímať napr. z osobných pohnútok osobne prokuratorka okresnej prokuratúry S., je vôbec na zváženie, prečo nesprávny úradný postup nevnímajú osoby konajúce za prokuratúru pred súdom a obhajujú neobhájiteľné. Namietol, že mu nebola poskytnutá odpoveď na to, ktorý štátny orgán je potom zodpovedný za to, ak obmedzenie osobnej slobody zadržanej osoby v čase už po telefonickom informovaní prokurátora, nastane mimo celu policajného zaistenia. K preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy zopakoval žalobca svoje tvrdenia uvedené v podanom odvolaní a doplnil, že žalovaný svoje právo vypočuť ho, nevyužil. Poukázal na to, že existujú aj iné dôvody, ktoré mohli viesť Okresný súd v zastúpení zákonnej sudkyne X.. G. Z.W. k tomu, že nemal záujem objektívne a nestranné posúdiť a vyhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci, pričom o možných dôvodoch zaujatosti sudkyne X.. G. Z. sa dozvedel až dňa 04. februára 2021 zo zverejnených informácií k osobe zákonnej sudkyne X.. G. Z. a poukázal na zverejnené uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2020 pod č. VII /3 Gv 76/19/1000-74 (strana č. 4 bodu 2. odôvodnenia) s tým, že ak možno mať tvrdenia X.. W., ako bývalého podpredsedu okresného súdu, a ktoré sú bližšie uvádzané aj prokuratorkou ÚŠP GP SR v predmetnej časti uznesenia, za pravdivé, potom X.. G. Z.W. ako zákonná sudkyňa jedného z konaní vedených na Okresnom súde Bratislava I, komunikovala o konaní s osobami, ktoré neboli účastníkmi súdneho konania a vopred (t. j. bez vykonaného dokazovania) im aj uviedla, ako rozhodne, a preto je toho názoru, že ako morálnou, tak aj zákonnou povinnosťou každého sudcu, X.. G. Z. nevnímajúc, je nahlásiť všetky snahy o ovplyvňovanie rozhodnutia. Uviedol, že X.. G. Z. bola povinná každý pokus o zasahovanie do nezávislosti a rozhodovania súdu nahlásiť orgánom činným v trestnom konaní a nemá vedomosť o tom, že by táto tak potom, čo ju X.. B. W. oslovil, tak bola bývala urobila, keď nemožno vôbec vylúčiť, že ak X.. G. Z.W. v tejto veci bola vypočúvaná Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, aby sa tvrdenia X.. B. W. verifikovali. Uviedol, že jednoznačne tým môže byť X.. G. Z. v tomto konaní ako zákonná sudkyňa, či už pozitívne alebo negatívne ovplyvnená k zástupcovi štátu (GP SR) s tým, že on k jej osobe dôveru nemá, pretože zo zverejnených informácií nadobudol presvedčenie, že nemožno ani len predpokladať, že by v konaní o jeho žalobe konala nestranné a nezaujato o to viac, ak účastníkom (zástupcom) strany je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá nepochybne aj v čase vyhlásenia rozsudku vo veci vedenej pod č. VII /3 Gv 76/19/1000-74 konala a koná a nemožno vylúčiť, že X.. G. Z. vždy konala a rozhodovala a aj bude konať a rozhodovať len v záujme Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, bez ohľadu na skutkový a právny stav. Poukázal na priebeh výberového konania, ktorého sa zákonná sudkyňa zúčastnila, a nakoľko to nemá absolútne žiadny súvis s prejednávanou vecou, odvolací súd túto časť argumentácie nemá dôvod v tomto rozhodnutí rozpisovať, iba uvádza tvrdenie žalobcu, že na základe výsledkov výberového konania nemá dôveru a vyslovuje pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti zákonnej sudkyne X.. G. Z. a žiada ju z konania o jeho žalobe vylúčiť, nakoľko nadobudol presvedčenie, že konanie mohlo byť ovplyvňované, keď v kontexte na zverejnené informácie je úplne nepochopiteľné, aby X.. G. Z., bez vykonania akejkoľvek osobnej sebareflexie, zastávala funkciu sudcu okresného súdu aj naďalej. Poukázal na to, že v napadnutom rozsudku uvádza síce svoj právny názor, ale tento je v rozpore s platným právnym stavom SR, ale aj s medzinárodnými zmluvami upravujúcimi ľudské práva a slobody. Opätovne uviedol, že s poukazom na platný právny stav neexistuje žiadna jeho povinnosť preukazovať nesprávny úradný postup konštatovaním nesprávneho úradného postupu Q.. Č. U. X.. S. ich nadriadeným prokurátorom, nakoľko sa nejedná o prieťahy alebo o ich nečinnosť v konaní, pričom súdne konanie sa tým javí byť X.. G. Z. vedené v snahe od počiatku osvojiť si a aplikovať difamačné vyjadrenia zástupcu žalovaného na skutkový a právny stav prejednávanej a musela

mať vedomosť o tom, že jej postup je aj v rozpore s článkom 11 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý hovorí, že Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred jej zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd a zároveň poukázal na zistenia Výboru CPT, ktorý tiež pri viacerých príležitostiach Slovenskej republike zdôraznil úlohu súdnych orgánov a prokuratúry v boji proti zlému zaobchádzaniu zo strany polície, pričom ak tieto orgány účinne neriešia postúpené sťažnosti, príslušníci orgánov na uplatňovanie práva, ktorí majú sklony k zlému zaobchádzaniu so zaistenými osobami, rýchlo nadobudnú presvedčenie, že tak môžu beztrestne robiť aj naďalej.

5.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že opätovne žalobca neuvádza, pokiaľ ide o skutkové a právne posúdenie predmetu sporu žiadne nové skutočnosti a ani žiadnu novú právnu argumentáciu, ktorú by už neuviedol vo svojich predchádzajúcich podaniach a ku ktorej by sa už nevyjadril. K námietke žalobcu, že verejná ochrankyňa práv konštatovala v upovedomení o výsledkoch vybavenia podnetu zo dňa 19. 01. 2017 porušenie základných práv žalobcu uviedol, že uvedené konštatovala len v súvislosti s tým, že nebol počas obmedzenia osobnej slobody umiestnený do cely policajného zaistenia, ale v priestoroch chodby. Z obsahu daného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že sú v ňom zhrnuté argumenty z podaní, ktoré žalovaný k predmetnej veci už predložil, a preto považuje odvolací za nadbytočné túto argumentáciu opäť opakovať.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. júna 2022 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

K odvolacej námietke žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

9.

K námietke zaujatosti, ktorú žalobca vzniesol voči vec prejednávajúcej sudkyňi X.. G. Z. vo svojom vyjadrení zo dňa 11. 02. 2021, odvolací súd uvádza, že na ňu neprihliadal, nakoľko žalobca žiadnym listinným dôkazom nepreukázal svoje tvrdenie, že sa o dôvodoch na vylúčenie zákonnej sudkyne dozvedel dňa 04. 02. 2021, ako aj z dôvodu, že ním uvádzané dôvody námietky zaujatosti nie sú kvalifikovaným dôvodom pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania danej právnej veci.

10.

Žalobca odôvodnil námietku zaujatosti tým, že zákonná sudkyňa nebola úspešná vo výberovom konaní na súd vyššej inštancie, ako aj tým, že jej vzťah k žalovanému nemôže byť nestranný, nakoľko z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2020 pod č. VII /3 Gv 76/19/1000-74 vyplýva, že ako zákonná sudkyňa jedného z konaní vedených na Okresnom súde Bratislava I, komunikovala o konaní s osobami, ktoré neboli účastníkmi súdneho konania a vopred (t. j. bez vykonaného dokazovania) im aj uviedla, ako rozhodne.

11.

Je nutné uviesť, že nakoľko nielenže meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko strany sporu, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv (v posudzovanej veci žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný nebol), ale najmä hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí strane a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezáujatosti sudcu.

12.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) tým, že mu neumožnil prednes záverečnej reči, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 08. 09. 2020 (č. I. 177 spisu) oboznámil obsah spisu, umožnil žalobcovi aj jeho právnenému zástupcovi predniesť a odôvodniť žalobu a aj keď z tejto zápisnice nevyplýva, že by strany sporu urobili procesný úkon výslovne označený ako „záverečná reč“ predsa len je z nej zrejmé, že prvoinštančný súd vytvoril žalobcovi možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť svojej žaloby a zároveň z nej vyplýva, že žalobca a aj jeho právny zástupca túto možnosť využili, keď vysvetlili, v čom podľa nich spočíva nesprávny úradný postup prokurátorov po zadržení žalobcu, bolo im umožnené vyjadriť sa k prednesu žalovaného, pričom zároveň uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, resp. že na vykonaní dôkazov, ktoré navrhli v podaní zo dňa 24. 04. 2020, netrvajú.

13.

Podľa § 182 C. s. p., ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

14.

Z uvedeného dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie žalobcovi neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nakoľko záverečné zhrnutie nemusí byť v zápisnici o pojednávaní takto formálne označené, keďže záverečným zhrnutím a vyjadrením („záverečnou rečou“) je aj takto neoznačený procesný úkon strany urobený na záver pojednávania, ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci.

15.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu titulom nemajetkovej ujmy sumu 9. 000 eur, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom službukonajúceho prokurátora Q.. G. Č. a dozorujúcej prokurátorky X.. J. S., keď dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal existenciu titulu ním uplatneného nároku a ani výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy.

16.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

17.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18.

Podľa § 7 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

19.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákonnými podmienkami pre vyvodenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, ktoré musia byť splnené súčasne, sú: nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, škoda, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

20.

Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v prejednávanej veci prioritne zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobcovi nesprávnym postupom prokurátora Q.. G. Č. U. X.. J. S. v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ako i zákonom stanovených predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a dospel k správne záveru, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko v konaní nebola preukázaná existencia právneho titulu žalobcom uplatneného nároku, t. j. nesprávny úradný postup.

21.

V konaní pred súdom prvej inštancie bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že nielen postup príslušníkov Policajného zboru pri obmedzení osobnej slobody žalobcu a pri jeho zadržaní, ale aj žalobcom namietaný postup prokurátorov Q.. G. Č. U. X.. J. S. bol opakovane preskúmaný príslušnými orgánmi, ktorými vo vzťahu k príslušníkom PZ bola Inšpekčná služba, Odbor Inšpekčnej služby západ, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, a postup menovaných prokurátorov Okresnou prokuratúrou Bratislava I, Krajskou prokuratúrou Bratislava a napokon aj Generálnou prokuratúrou, s kardinálnym výsledkom, že sa pochybenia pri úkonoch, ktoré v súvislosti so zadržaním žalobcu a obmedzením jeho osobnej slobody vykonali, nedopustili.

22.

Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní argumentoval, že nesprávny úradný postup prokurátora Q.. G. Č. spočíva v tom, že nebol oprávnený dať súhlas na jeho zadržanie, pred jeho udelením neskúmal podmienky, za ktorých došlo k jeho zadržaniu, či, akou formou a s akým obsahom bol poučený o svojich právach ako osoby zadržanej a ani to, kde obmedzenie jeho osobnej slobody nastane, čím sa podľa názoru žalobcu dopustil porušenia povinností vyplývajúcich zo zákona o prokurátoroch a právnych čakateloch (§ 26 ods. 1 písm. a/, f/), avšak ako správne konšatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, skutkové a právne závery nadriadeného prokurátora (upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 03. 01. 2017, sp. zn. IV Pz 369/16/1000 - 11), ktorý nezistil žiadne pochybenia v postupe nielen službukonajúceho prokurátora Q.. G. Č. v čase zadržania žalobcu, ale ani dozorujúcej prokurátorky X.. J. S. (upovedomenie Krajskej prokuratúry zo dňa 30. 11. 2017, sp. zn. 1Kpt 456/17/1100 - 7), t. j. nekonšatoval nesprávny úradný postup uvedených prokurátorov, k opačnému záveru nemôže dospieť všeobecný civilný súd, keďže preskúmanie postupu orgánov činných v trestnom konaní civilným súdom je vylúčené.

23.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že do právomoci civilného súdu nepatrí preskúmanie a posudzovanie právnych záverov orgánov činných v trestnom konaní, ktorí rozhodovali o podnetoch alebo o trestnom oznámení žalobcu pre podozrenie zo spáchania trestného

činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súvislosti s obmedzením jeho osobnej slobody dňa 06. 07. 2016 v čase od 18.50 hod. do 07. 07. 2016 6.55 hod. s tým, že z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06) vyplýva, že nikto nemá právny nárok a ani ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade žalobcu sťažnosti adresované okresnej prokuratúre, krajskej prokuratúre, podnetu a opakovanému podnetu adresovanému generálnej prokuratúre) bolo vyhovené. Posúdenie podnetu je vo výlučnej právomoci prokurátora (I. ÚS 98/97, II. ÚS 55/98). Žalobca ako osoba, ktorá podala podnet a opakovaný podnet generálnej prokuratúre má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho podaniami generálna prokuratúra riadne zaoberala. Z oprávnenia prokurátora na vykonanie opatrenia však nemožno vyvodiť právo na výsledok vybavenia podnetu, ktorý by zodpovedal predstave sťažovateľa, resp. v posudzovanej veci žalobcu (II. ÚS 168/03, III. ÚS 62/04).

24.

Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že v prejednávanej veci žalobou namietaný nesprávny úradný postup nebol v konaní preukázaný, resp. že k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, z dôvodu ktorého nemohla žalobcovi nemajetková ujma ani vzniknúť, pretože nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovaným, keďže vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je podmienený splnením všetkých predpokladov stanovených v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

25.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp., že napadnutý rozsudok nie je založený na výsledkoch vykonaného dokazovania, keďže prvoinštančný súd nevykonával vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla žiadne dokazovanie, nakoľko si mal od neho vyžiadať dôkazy o jeho zdravotnom stave, je nutné uviesť, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nesplnenie už prvého predpokladu nevyhnutného pre priznanie nároku na náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, a preto sa uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie zaoberať nemusel.

26.

Súdu prvej inštancie teda nemožno vytkáť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky vzniku nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom prokurátorov Okresnej prokuratúry Bratislava I, keď žalobca neuviedol ani vo svojom odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom, a preto odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

27.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

28.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a čl. 17 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní proti žalobcovi nárok náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si tento nárok neuplatnil.

29.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).